

GERECHTELIJKE UITSPRAKEN**PRAKTIJKWAARNEMING**

Het Medische Tuchtcollege te Amsterdam besliste op 28 september 1959 over de volgende zaak.

Een vrouwenarts (*C*) had op zich genomen thuis de bevalling te leiden van mevrouw *A*, die tegen 20 mei 1959 was uitgerekend. In de nacht van de eerstvolgende zondag na deze datum kondigde de bevalling zich aan. De echtgenoot, die deze zaak later voor de tuchtrechter zou brengen, belde de vrouwenarts op. Hij kreeg echter per bandrecorder de mededeling, dat hij zich in verbinding moest stellen met het ziekenhuis ter plaatse. Daar hoorde hij, dat deze vrouwenarts geen zondagsdienst had en dat de waarnemer (*B*) de bevalling alleen zou doen, als de patiënte naar het ziekenhuis zou komen. Vervoer van de patiënte was echter volgens haar verpleegster niet meer mogelijk. De waarnemer van de praktijk, dit vernomen hebbende, volstond met een verzoek aan de nachtzuster van het ziekenhuis, zich in verbinding te stellen met *C*, de arts die de bevalling had aangenomen, en intussen de huisarts te waarschuwen. Bij geen succes zou het ziekenhuis weer kunnen worden opgebeld. De bevalling is die nacht door de huisarts geleid.

Het Tuchtcollege heeft geoordeeld, dat de waarnemer (*B*), de enige tegen wie de klacht liep, in deze zaak tekortgeschoten was. Nu hij wist, zoals het college vaststelt, dat patiënte in partu was en niet meer kon worden vervoerd, ook wist, dat het een rhesus-kind was dat verwacht werd, en wist, dat er vergeefse pogingen waren gedaan om verbinding te krijgen met *C*, de specialist die de bevalling op zich had genomen, had hij naar de patiënte toe moeten gaan en had hij niet de bevalling aan de huisarts mogen overlaten. Het verweer van *B*, dat hij voor twee collega's de praktijk waarnam en dus in het ziekenhuis bereikbaar moest blijven, werd verworpen met de opmerking, dat hij ook ten huize van de klager beschikbaar had kunnen blijven.

Het Tuchtcollege vindt in het gebeurde aanleiding, iets te zeggen over de praktijkwaarneming. De beide vrouwenartsen *B* en *C* waren het er niet over eens, hoe ver hun verplichtingen ten aanzien van praktijkwaarneming gingen. De vrouwenarts wiens praktijk werd waargenomen, aangeduid als *C*, bleek van mening te zijn, dat de waarneming reeds de ander, *B* genoemd, verplichtte de bevalling bij de patiënte thuis te doen. Daarentegen was *B* van oordeel, dat hij daartoe niet gehouden was. Persoonlijk overleg over de inhoud van de waarnemingsovereenkomst was er tussen beide partijen niet geweest. De (driehoeks)afpraak was tot stand gekomen door de derde bij de waarnemingsovereenkomst betrokken (vrouwen-)arts. Een dergelijke onzekerheid, aldus het college, mag niet blijven bestaan, want daarvan worden de patiënten het slachtoffer, als zij de hun toegezegde hulp niet krijgen.

Arts *B* kreeg een waarschuwing.

REDACTIE

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie; ter bevordering van spoedige plaatsing van de stukken behoudt de Redactie zich het recht voor, deze zo nodig te bekorten).

DODELIJKE INFECTIES MET HERPES-B-VIRUS

Dr. DEKKING beschrijft een besmetting die plaatsvond door verwonding met de scherven van een weefselweekfles, waarin apenierweefsel (besmet met poliomyelitisvirus) werd gekweekt.

Bestaat de mogelijkheid, dat sommige poliomyelitisvaccins (in het bijzonder die welke levend virus bevatten) door dit herpes-B-virus verontreinigd kunnen zijn?

Literatuur: Referaat (1959) Dodelijke infecties met herpes-B-virus. *Ned. T. Geneesk.* **103**, 2445.

Amsterdam, 30 november 1959

F. H. WEISZ

Besmetting met herpes-B-virus van vaccins die in apeniercellen zijn gekweekt, is slechts een van de vele technische problemen die zich bij de vervaardiging hiervan voordoen; een dergelijke besmetting is echter vrij gemakkelijk aan te tonen, en het virus is gevoeliger voor formaline dan het poliovirus, zodat bij een nauwkeurige produktietechniek levend noch dood poliovaccin gevaar behoeven op te leveren.

Amsterdam, 11 december 1959

F. DEKKING

BERICHTEN**BUITENLAND**

België

Symposium over geneeskundige opleiding. — De Koninklijke Vlaamse Academie voor Geneeskunde van België heeft een internationaal symposium over Geneeskundige opleiding georganiseerd. Het onderwerp werd door een aantal buitenlandse hoogleraren (Duitsland, Groot-Brittannië, Frankrijk, Nederland, Zweden en Zwitserland) ingeleid. Ons land was door Prof. Dr. C. D. DE LANGEN (Utrecht) vertegenwoordigd. De inleiders hadden zich veel moeite gegeven, zodat belangstellenden in het onderwerp het verslag, verschenen in de *Verhandelingen* van de Academie (1959, **21**, No. 3-4 bl. 111.), tot hun profijt zullen bestuderen.

Engeland

„Dental nurses“. — Blijkens een antwoord van de minister aan een geduldig parlementslid is het eindelijk zo ver, dat de General Dental Council een „experimental training scheme“ voor „dental ancillaries“ ontwerpt, en dat de opleiding in de herfst van 1960 zal beginnen. Het lid bracht hierop de minister in herinnering, dat de tandheelkundige diensten voor de scholen slechts over de helft van het nodige aantal tandartsen beschikken, zodat grote spoed is geboden. De minister meende echter, dat zijn antwoord „was very encouraging indeed“ en dat het tekort aan tandartsen „another matter“ is. Daarop vroeg een ander lid, hoe de minister zijn voldoening kan uitspreken, „when in 1959 he is only now building the training college and facilities for ancillary dentists and hygienists, although this was started ten years ago?“ (Ook in Engeland is de tegenwerking tegen de opleiding van „dental nurses“ die bestemd zijn, evenals in Nieuw-Zeeland en andere landen, de schooltandarts bij te staan, zeer groot. v.L.). (*Lancet*, 28 nov., bl. 977).

Wettelijke registratie van paramedische deskundigen.

— Een ontwerp van wet „The Professions supplementary to medicine“ is bestemd te voorzien in de registratie van „chiropractors, dietitians, medical-laboratory technicians, physiotherapists, radiographers, remedial gymnasts, and speech therapists“, en hun beroepsopleiding te regelen. De bedoeling is, voor elke professie een „board“ in te stellen die verantwoordelijk zal zijn voor het houden van het register en disciplineaire bevoegdheid zal bezitten. Een „council“ zal op de „boards“ toezien (*Lancet*, 28 nov., bl. 976).

Tatoeage na vaccinatie. — Het aantal vaccinaties is in de loop van de tijd zo groot geworden, dat de registratie niet gemakkelijk is bij te houden. Aanvaardt men tatoeage, dan